Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація находить ся ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, двери 10

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатаний вольни вôдъ порта.
Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . 45 к
Поединоке число 3 кр.

Ч. 282 | Нинѣ: Аггея пр. Даніила | Завтра: Младенц. Томы | Середа 16/28 грудня 1892 | Восходъ сонця 7 г. 52 м. заходъ 4 г. 7 м. Баром. 767 терм. — 8 0 — 12 0 | Рокъ II.

Дещо зъ Балкану.

Балканьскій пôвостровъ и Франція то двѣ точки въ Европѣ, около котрыхъ мабуть ще довгі лѣта буде крутити ся вся политика европейска. Франція надоѣла вже своими скандалами панамскими, котрымъ не видко конця, тожь для вôдмѣны не зле глянути на балканьскій пôвостровъ, де дѣють ся трохи серіознѣйши рѣчи.

Недавно тому перебувавъ въ Константинополи бельгійскій генералъ Бріяльмонъ, котрый, якъ звѣстно, ставить всюды, де его завôзвуть, новомодни крѣпости; въ тôй цѣли прiѣздивъ вôнъ и до Константинополя та оглядавъ Босфоръ и Дарданелѣ, щôбы высказати свою гадку, де, що и якъ укрѣпити, щобы забезпечити сѣ головно же важни проливы вôдъ нападу Россіѣ, головно же замкнути Россіѣ приступъ до Константинополя.

Туреччина наразъ опамятала ся и задумала укрѣпити свою столицю и проливы по обохъ ѣ бокахъ. Мусѣло то всѣхъ здивувати, въ вôдки Туреччинѣ прийшла наразъ така гадка, зъ вôдки она набрала такои вôдваги припускати, що зъ стороны Россіѣ грозить ѣй поважна небезпечнôсть, скоро она не укрѣпить своеи столицѣ. На то дали заразъ вôдповѣдь петербургскій „Новости“. Ся газета подала вѣсть, що у Вѣдни вышла брошура пôдъ заголовкомъ: „Чи може Россія зважити ся напасти на Босфоръ?“ и що тую брошуру написавъ австро-угорскій войсковый аташе, полковникъ Манега, за призволенемъ амбасадора въ Константинополи, бар. Калісого, а вôдтакъ пôдсунувъ ѣѣ зручно султанови, щобы выкликати въ нѣмъ пôдозрѣнє противъ Россіѣ и спонукати до укрѣпленя Константинополя вôдъ стороны моря и на суши.

Повысшій здогадъ россійскои газеты простує теперь основно Pol. Corr. и каже такъ: Авторомъ згаданои брошуры есть бувшій прускій офиціръ Ф., що бувъ въ кампаніи въ рокахъ 1870/71, здобувъ собѣ пôдъ Парижемъ „зелѣзный хрестъ“, а опôсля выступивъ зъ прускои арміѣ. Опôсля служивъ вôнъ въ сербскôмъ войску, бувъ кореспондентомъ нѣмецкихъ и австрійскихъ газетъ, а вôдтакъ по берлиньскôй конференціи вступивъ до всхôдно-румелійскои міліціѣ. Въ наслѣдокъ всѣлякихъ махінацій россійскихъ мусѣвъ вôнъ выступити зъ тои міліціѣ, а выступаючи зъ неи звернувъ на себе тымъ увагу, що передъ фронтомъ свого баталіону крикнувъ: Най живе султанъ! Вôдъ всьми лѣтъ служить вôнъ вже въ турецкôмъ войску. Надъ згаданою брошурою працювавъ вôнъ цѣлый рокъ и нѣхто его до того не спонукавъ авѣ не вплывавъ на него. Брошура та обôймає 326 сторонъ и 3 карты и есть дуже основною и старанною роботою; ѣѣ переведено заразъ на турецку мову и такъ дôстала ся она до султана. Авторъ каже въ переднôмъ словѣ до свого дѣла, що хоче нимъ стати ся пожиточнымъ своѣй прибранôй вôтчинѣ. Коли вôнъ выдаючи ту брошуру, мавъ ще й яку иншу цѣль, то певно лишь ту, щобы показати своѣй старшинѣ, якй у него здôбности, и що на будуче повиненъ бы въ турецкôй арміи заняти вôдповѣднѣйше становище. Авторъ доказує, що Россія може зважити ся напасти на Константинополь и могла бы его легко взяти, наколи Туреччина противъ того не забезпечить ся. Що Туреччина и сама о тôмъ думала, найлѣпшимъ доказомъ то, що до Константинополя покликано ген. Бріяльмонта и обѣцяно ему, що всѣ его проекты будуть переведени.

Франція має свою справу панамску, а Болгарія має тайни документы зъ россійского посольства въ Букарештѣ. Бувшій драгоманъ россійского посольства, Якобзонъ, осѣвши въ Болгаріи и ставши болгарскимъ пôдданымъ, метить ся теперь люто на Россіи. Болгарска „Свобода“ оголосила теперь документы, зъ котрыхъ выходить, що гр. Игнатевъ безъ вѣдомости царя, кандидувавъ на престолъ болгарскій. Було то въ 1887 р. 1 марта. Того дня повѣдомивъ драгоманъ россійского конзуляту въ Рущуку, россійского посла въ Букарештѣ, що ген. Кавльбарсъ поручивъ ему тайно и въ неурядовôй формѣ розпочати через рущуцкого префекта Мантова переговоры зъ Стамболовомъ въ справѣ выбору гр. Игнатева на князя болгарского. Дня 3 марта вôдповѣвъ ему посолъ, що о тôмъ приказѣ ген. Кавльбарса не знає нѣчого, и мусить запытати міністерство справъ внутрѣшныхъ. И дѣйство, заразъ на другій день вôднѣсъ ся россійскій посолъ до департаменту для справъ азійскихъ и додавъ ще, що Мантовъ готовъ въ сѣй и ще въ другихъ справахъ бути помôчнымъ, а директоръ азійского департаменту вôдповѣвъ на то дня 10 марта, що міністерство справъ заграничныхъ на то позваляє. Мантовъ бувъ дѣйстно въ Букарештѣ, але тамъ его пострѣлили и на тôмъ справа закôнчила ся.

Болгарскій агентъ Димитровъ бувъ сими днями на авдіенціи у султана, а султанъ сказавъ ему, що дуже радъ зъ того, що въ Болгаріи все такъ спокôйно розвиває ся. Нехай Болгарія и дальше такъ розважно поступає, а може бути певна его опѣки. Вôнъ нехоче нѣчого, лишь мира и спокою. При кôнци авдіенціѣ обѣцявъ султанъ прислати болгарскôй стаднинѣ державнôй два розплодовй жеребцѣ арабскй, котрыхъ самъ выбере, бо чувъ, що годôвля коней въ Болгаріи пôдносить ся.

Племя Каина.

Оповѣданє П. Карітъ Етляръ.

На самъ святый вечеръ острый морозъ проймавъ ажь до костей. Однакъ мимо того зъ тамтои стороны коршмы Бориса властитель снѣгомъ покрытои хаты поравъ ся ще на подвôрю, а малый хлопчина державъ ему лѣхтарню, хочь мѣсяць уже зôйшовъ.

На надходяче свято выстроивъ ся селянинъ старанно. Рѣдке волосе вôдчесавъ зъ чола и одягнувъ ся въ довгу капоту зъ грубого сукна яснооливаковои краски; сю капоту вшила ему торôкъ жѣнка. Хлопець мавъ червону шапку на головѣ.

Запопадливый господарь зложивъ впередъ два стебла соломы навхрестъ, поклавъ ихъ на снѣгу передъ стайнею и приложивъ каменемъ, щобы вѣтеръ не забравъ ихъ. Такій самый хрестъ зъ соломы поклавъ и передъ дверми курника. До сына казавъ такъ:

— Я роблю такъ тому, щобы нѣхто не врѣкъ худобы. Ты певно видѣвъ, якъ я тамъ за дверцями поклавъ малу цибульку — то охоронить насъ передъ неспокоемъ — затямь собѣ, Ивасю! Въ давныхъ часахъ люде були темни и вѣрили, що скоро злочинець переступить таку цибулю, то впаде на лице; и въ книжкахъ щось о тôмъ пишуть, але не треба бути забобоннымъ.

Коли упоравъ ся зъ хрестами, насыпавъ въ снѣгъ лопату ячменю для птиць и кинувъ заржавѣлый цьвяхъ въ керницю.

— То стереже вôдъ затроєня и недороду — сказавъ. — Якъ доростешь, то мусишь такъ само робити, а нинѣ досить зъ тебе, коли придивишь ся.

— Може бы мы вже пôшли — каже Ивась на те — таке зимно!

И пôшли у комнату.

Тутъ близько огню на коминѣ господиня накрыла стôлъ, бо тутъ було теплѣйше. Середъ стола стояла маленька гіпсова фігурка, котру колись привѣзъ Мартинъ своѣй жѣнцѣ на именины; она бѣлила ѣѣ що року, щобъ була бѣла якъ снѣгъ. Фігурка зъображала хлопця, якъ сидить на камени. Подорожный, що пытавъ ся разъ о дорогу, казавъ, що то бувъ малый пастушокъ; а Мартинъ все обстававъ при тôмъ, що то була выроблена зъ гіпсу подоба Исуса, и того пересвѣдченя нѣякъ не можна було ему вôдобрати. Хто правду казавъ, того не рѣшено нѣколи. Однакъ противъ думки селянина свѣдчила ся обставина, що дитина мала на головѣ щось немовь капелюхъ. Мартинъ вывертѣвъ тамъ дѣрку и встромивъ въ ню величне перо.

— А то по що? — пытала жѣнка.

— Пристрою Исуса незвычайнымъ перомъ — вôдповѣвъ чоловѣкъ.

И фігурка осталась Исусомъ.

Передъ вечеромъ вôдмовивъ селянинъ молитвы, а потôмъ дѣвчина, що зъ помѣжь всѣхъ мала найлѣпшій голосъ, заспѣвала побожну пѣсню; а коли они покôнчили свое, то малый Ивась сказавъ гарный стишокъ о Рôздвѣ Христовôмъ.

— Хлопець ѣсть, ажь ухами махає, — каже Мартинъ — и найлѣпшій зухъ не змôгъ красше звиватись. Гарно, хлопче! Розпини, Ивасю, камізельку и пхай, що влѣзе ся, аву, ще трохи, бо вôдъ того росте ся.

Коли поставлено печеню, Мартинъ наразъ замовкъ и задумавъ ся. Треба було розслѣдити гусь, сбкроѣвши зъ неи впередъ мясо. Коли кости покажуть ся бѣлыми и блискучими, то треба сподѣвати ся строи зимы, а коли темно брунатными, то лагôдной и короткои. Довго обзиравъ Мартинъ кости. Вкôнци вôдсунувъ гусь, глянувъ на жѣнку и здвигаючи плечима похитавъ сумно головою. Ознаки не були добрѣ, але вôнъ не выявивъ нѣчого.

— Ну, а теперь положу ся! — сказавъ хлопчина и зôтхнувъ, встаючи вôдъ стола. — Я такъ наѣвъ ся, що ледви ногами сушу.

— Поклади ся низько, сыну! — каже Мартинъ — а возьми кôлька колачѣвъ зъ яблоками до лôжка, зъѣшь ихъ у ночи, коли

Перегля́дъ політичный.

Пôсля Montagsrevue мала вже рада мінистрôвъ згодити ся на проґраму въ справѣ утвореня бôльшости парляментарнои а переговоры зъ предсѣдателями поодинокихъ клюбôвъ мають вже не задово розпочати ся.

Дирекція вѣденьскои поліціѣ повѣдомила всѣ дирекціи зелѣзниць и бюра еміґраційнй, що всѣ комісіи граничнй одержали приказъ завертати тыхъ еміґрантôвъ, котрй не будуть мати білетôвъ корабельныхъ до каютъ лишь на палубу. Поліція взывае отже заряды зелѣзниць, щобы не приймали того рода подорожныхъ, бо держава мала бы великй кошты, колибъ тыхъ людей прийшлось назадъ завертати вôдъ границѣ.

Послѣдне засѣданє французскои палаты пословъ було знову дуже бурливе. Посолъ Пуркері подавъ до вѣдомости палаты, що увѣдомивъ президента міністрôвъ о сходинахъ пос. Андріе зъ мін. Фрейсінетомъ. Кажуть, сходины тй вôдбули ся въ тôй цѣли, щобы Фрейсіне мôгъ вôдобрати вôдъ Андріого свôй листъ до Герца, въ котрôмъ просивъ его, щобы вôнъ пôдпиравъ его кандидатуру на президента републики. Справа ся выкликала велику сензацію. Cocarde оголосила листы компромітуючй Ферріого.

Новинки.

Львôвъ дня 27 грудня.

— **Вôдзначене.** Капраль 4 полку уланôвъ Григорій Коваль одержавъ срѣбный хрестъ заслуги за то, що выратувавъ чоловѣка зъ огню.

— **При авансѣ въ нашôй арміи** сего мѣсяця именовано 2257 резервовыхъ офіцирôвъ. Мѣжь иншими стали поручниками Русины: Иванъ Копачь при полку 95, Яковъ Осадца при 41, Александеръ Красицкій при 80, Осипъ Поповичъ 77, Мик. Стешинъ 15, Йосафатъ Петрикъ при артилеріи; а кадетами Максимъ Кинашь 30, Богданъ Буликъ 95, Василь Жолдакъ 30, Андрѣй Русинъ при 95 полку и Василь Балько при артилеріи.

— **На будову дому для ремѣсничого товариства „Зоря“ у Львовѣ** субскрибували пп.: Василь Нагôрный 100 зр. а також безплатне выготовленє плянôвъ, веденє рахункôвъ и доворованє будовы; дръ Кость Левицкій 50 зр., Григорій Врецьона 50 зр., Андрѣй Кобѣльникъ 50 зр., Іосифъ Пиндюкъ 50 зр., Дмитро Ковальскій 100 зр., Левъ Кочоровскій 50 зр., Кароль Сухоровскій 5 зр., Михайло Сембратовичъ 10 зр., Павло Мартинôвъ 50 зр., Михайло Василиця 10 зр., Михайло Павлишакъ 50 зр., Климъ Федуню 10 зр., Якимъ Гренякъ 5 зр. 50 кр., Петро Тиблючиньскій 5 зр., Григорій Васѣкя 5 зр., Иванъ Кульчицкій 5 зр., Осипъ Данилюкъ 5 зр., Василь Шевчукъ 5 зр., Юліянъ Данилюкъ 20 зр., Теодоръ Борисевичъ 5 зр., Петро Згурскій 5 зр., Антôнъ Опрíско 5 зр. и Теодоръ Романовичъ 5 зр.

— **Загальнй зборы членôвъ товариства „Руска Бесѣда“ въ Перемышли** вôдбудуть ся дня 29 грудня (въ четверъ) о 12 ôй годинѣ въ полудне. Єсли бы не явило ся достаточне число членôвъ, то другй зборы вôдбудуть ся о 6 ôй годинѣ вечеромъ, а єсли бы и тогдѣ не було числа членôвъ статутомъ приписаного, то третй зборы вôдбудуть ся о 7-ôй годинѣ того самого дня безъ огляду на число явившихъ ся членôвъ. Порядокъ дневный: 1) Справозданє секретаря о станѣ товариства; 2) справозданє касове, 3) выбôръ выдѣлу и предсѣдателя, 4) внесеня членôвъ, 5) интерпеляціи. *Шеховичъ* предсѣдатель *Д. Чеховскій* секретарь.

— **Выдѣлъ „Руского Касина“ въ Стрыю** запрошує вп. Членôвъ на звычайнй загальнй зборы товариства, котрй вôдбудуть ся дня 29 грудня (въ четверъ) о 6-ôй годинѣ вечеромъ. Порядокъ дневный: 1) вôдчитанє протоколу зъ послѣдныхъ загальныхъ зборôвъ, 2) справозданє секретаря и господаря въ дѣяльности товариства за 1892 рôкъ, 3) выбôръ комісіѣ до провѣреня рахункôвъ, 4) выбôръ 5 членôвъ выдѣлу, 5) передплата и ліцитація часописей на рôкъ 1893, 6) внесеня членôвъ. — При сѣй нагодѣ просить выдѣлъ о численну участь въ нарадахъ.

— **Въ Будзановѣ** отворено дня 18 с. м. читальню „Просвѣты“, заложену заходомъ мѣсцевого священика о. Чемериньского. Зборы вôдбули ся по вечѣрни въ хатѣ дяка Пелиха, куды прибули и гостѣ зъ Вербôвця, с. є. вôдпоручники тамошнои читальнѣ пôдъ проводомъ о. Томкевича. Зборы вôдкрывъ о. Чемериньскій. Головою зборôвъ выбрано п. Кульчицкого, тамошного ц. к. судю. По довшôй промовѣ о. Чемериньского и по обясненю статутôвъ выбрано выдѣлъ, до котрого мѣжь иншими увôйшовъ яко голова читальнѣ о. Чемериньскій. Членôвъ вписало ся до 50, мѣжь ними богато жѣнокъ, дѣвчатъ и паробкôвъ. Рôчна вкладка выносить 50 кр., а члены зложили заразъ до 17 зр. Судя Кульчицкій зложивъ яко даръ для читальнѣ 3 зр., а о. Чемериньскій 1·80 зр. Вôдтакъ панны Чемериньскй, учитель Т. Яницкій, п. Крижановскій и дочки дяка вôдспѣвали деякй пѣснѣ. Деклямувавъ читальникъ Медвѣдь „Щасть намъ Боже“ и „Село“, одинъ зъ гостей зъ Вербôвця выголосивъ удачно „Русинъ Воякъ“, а вôдтакъ знову одинъ читальникъ вôдчитавъ про „Побѣгъ трехъ братôвъ зъ Азова“.

— **Змѣна властителѣвъ.** Маєтнôсть Стѣнку, въ повѣтѣ бучацкôмъ, обôймаючу 1200 морґôвъ купивъ вôдъ Альфреда Мысловского Казимиръ Ценьскій. — Маєтнôсть Пукôвъ, въ повѣтѣ рогатиньскôмъ, купивъ Тадей Кривковичъ Позднякъ вôдъ Володислава Тустановского. — Тадей Ценьскій купивъ маєтнôсть Дрогичôвку, въ повѣтѣ залѣщицкôмъ, вôдъ Леонт. Выбрановского. — Маєтнôсть Струпкôвъ, въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ, перейшла вôдъ Володислава Пайґерта на власнôсть Володислава Бобровницкого.

— **Божевôльный хлопець** зайшовъ въ суботу до львôвского шинку „пôдъ Туркомъ“, зъѣвъ кôлька кварґлѣвъ, напивъ ся меду, але якъ прийшлось платити, вôнъ не хотѣвъ, чи не мавъ грошей. Противно казавъ ще господареви заплатити собѣ 5 зр., инакше застрѣлить его. И притôмъ вынявъ револьверъ. Господарь утѣкъ до другои комнаты, хлопець стрѣливъ за нимъ два разы, але хибивъ. Оденъ гость бувъ на стôлько вôдважный, а притôмъ и нерозважный, що по тыхъ двохъ выстрѣлахъ увôйшовъ до комнаты, де бувъ божевôльный хлопець. Той стрѣливъ ще два разы, але знову хибивъ. Тогды замкнено всѣ дверѣ и возвано поліцію. Поліцаѣ добули десь сѣнники и несли ихъ передъ собою, ишли ловити бѣдного хлопця. Той стрѣливъ ще два разы, але кулѣ застрягли въ сѣннику. Єго зловлено, скуто єму руки и вôдставлено до поліціѣ. Хлопець той то Юлій Ляндманъ має 16 лѣтъ и єсть сыномъ урядника. Терпѣвъ уже довшій часъ на божевôлє. День передъ тымъ кинувъ ся зъ штилетомъ на родичѣвъ — и его вже забрали до комісаряту, але мати просила и его пущено на волю. А вôнъ ось на другий день трохи не повбивавъ людей.

— **Убійство за колачь.** Въ селѣ Горбачь пôдъ Щирцемъ наняла одна жидôвка „ґнобелькою“ звана, заробка Яська Сѣкорского, щобы замѣвъ ѣй снѣгъ зъ передъ хаты. За се обѣцяла єму колачь. Жидôвка та мала грошѣ, котрй все давала до переховку своѣй дочцѣ-калѣцѣ, що сидѣла все дома. Стара жидôвка пôшла въ село за орудками, а тымчасомъ Сѣкорскій спряталъ снѣгъ, войшовъ до хаты и ставъ упоминати ся дочки калѣки о колачь. Та не хотѣла дати колача и почала сваритись. Въ гнѣвѣ покалѣчивъ єѣ Сѣкорскій ножемъ такъ, що она омлѣла и упала на землю. Запаска якось зсунулась, Ясько увидѣвъ въ кишени грошѣ, схопивъ ихъ, сховавъ за пазуху и въ ноги! Покалѣчена жидôвка до добы померла, а Сѣкорского зловили небавомъ жандармы. Вôнъ признавъ ся до всего и вôддавъ навѣть украденыхъ 13 зр. То бувъ лѣнивый наймитъ, котрого нагнали зô службы.

— **Розбôйничй напады.** Селянинъ зъ Ревны на Буковинѣ Михайло Стафійчукъ працювавъ тому кôлька днѣвъ въ лѣсѣ, коли наразъ якійсь злочинець напавъ на него, закинувъ єму шнуръ на шию и старавъ ся повѣсити на деревѣ. Однакъ Стафійчукови удалось увôльнити ся зъ рукъ напастника и утечи до дому. — На дорозѣ межи Копичинцями а Пробôжною напавъ на вôзокъ почтовый Мотьо Зоммеръ, бо знавъ, що почтарь везе гро-

---

не будешь мôгъ спати. А не забудь лише „сказлякови“ покласти колачь такій на подвôрю — сказавъ до выходячого хлопця. — Панове писарѣ и вченй смѣють ся очевидно и глузують собѣ, коли имъ згадати про лихого, не при часъ кажучи, але я знаю певно, що вôнъ є. Вôдъ одинайцяти лѣтъ въ каждый святый вечѣръ кладуть єму великій колачь зъ яблоками, а коли рано выйдуть на подвôре то зъ него нѣ слѣду. Разъ навѣть выразно побачинъ я на снѣгу слѣды малыхъ нôжокъ до колача и вôдъ колача.

Коли выбила десята, Мартинъ натягнувъ годинникъ и сказавъ:

— Пора вже йти до лôжка! Ажь то морозъ! — вôдтакъ додавъ: — Нехай Богъ хоронить тыхъ всѣхъ, що сеи ночи въ дорозѣ на дворѣ...

— А хтожь бы волочивъ ся въ таку нôчь? — спытала жѣнка.

— Бѣдаки и лихй люде — вôдповѣвъ Мартинъ и засунувъ дверѣ зелѣзною штабою. Наразъ хтось запукавъ тихенько, а потôмъ трохи голоснѣйше.

— А хто тамъ?

— Бѣдный просить ся на ночлѣгъ — вôдповѣвъ хтось благаючимъ голосомъ.

Селянинъ отворивъ.

Въ комнату увôйшовъ высокій мужчина въ лахахъ, котрй були зовсѣмъ покрытй снѣгомъ. Ноги мавъ окрытй невыправленою овечою шкôрою, сильно повязаною шнурками. Краска лиця его була темнѣйша, якъ у иншихъ людей, а волосе и бороду мавъ чорну якъ пера у крука. На плечахъ нѣсъ кôшь, повный шматъ, въ руцѣ-жь державъ подорожну палицю. Мартинъ и жѣнка приглядали ся якійсь часъ уважно незнакомому, а той обтрѣпувавъ тымчасомъ снѣгъ и кôшь поставивъ при огни

— Зъ вôдки йдете? — спытавъ господарь.

— Зъ полудня.

— Въ такій морозъ бѣда на дворѣ, — додала жѣнка.

— У кого нема хаты, той мусить терпѣти — чужинець на те

— А хто вы за оденъ?

— Я циганъ — вôдповѣвъ сумно.

Господиня поставила останки ѣды на столѣ, однакъ не въ тыхъ мискахъ, въ котрыхъ ѣли недавно. Циганъ не зважавъ на се; усѣвъ собѣ на земли и зачавъ розпаковувати кôшь. Впередъ вынявъ мѣшокъ зъ лихого дреліху, а зъ него вытягнувъ малого пудля; въ другôмъ такôмъ самôмъ мѣшку лежало дитинятко зъ великими чорными очима, котре, якъ его выняли зъ мѣшка, пôдняло малй рученята въ гору и глянуло цѣкаво довкола.

— Кобы вы менѣ дали ведро воды, то я бы щиро подякувавъ — сказавъ незнакомый.

Мартинъ принѣсъ ведро воды. Циганъ зануривъ дитину въ водѣ и обтеръ єѣ старанно. Потôмъ розчесавъ ѣй волосе и спѣваючи тихенько якусь незрозумѣлу спѣванку, наложивъ на неѣ инщу одежину. Ся одежина була також зроблена зъ кусня дреліху, але заходила лѣпше пôдъ шию. Дитина выглядала весело. Пôдчасъ прибираня смѣяла ся дитина щасливо, торгала густе чорне волосе, махала рученятами и кидала живыми, трохи налякаными очима то на мужчину, то на огонь.

Господиня стояла при комодѣ и удавала, що складає хустку, а ѣй горячй сльозы котились по лици, коли крадькома глянула на сю малу дитинку, що смѣяла ся щасливо мимо незмѣрнои нужды. Мартинъ сидѣвъ на кôнци стола, махавъ ногами и куривъ. Нѣхто зъ нихъ не сказавъ нѣ слова.

— Ой! Якій же то малый хлопчина! — кликнула вкôнци жѣнка.

— Колись выросте! — вôдповѣвъ циганъ. — Вы кажете: хлопчина, а то дѣвчина.

— А чияжь?

— Моя по половинѣ — каже.

— Чи мати померла?

— Нѣ, але нѣчого не варта. Дитина не повинна приставати зъ нею. Отже й взявъ я єѣ вôдъ неѣ.

При тыхъ словахъ дививъ ся вôнъ на маленьку свою донечку, а очи его, що звычайно мали выглядъ острый и холодный, якъ у хищои птицѣ, выглядали теперь солодко, лагôдно и нѣжно.

— Сядьте при столѣ та попоѣджте! — сказавъ Мартинъ

Циганъ ѣвъ, вынявши свою ложку зъ кишенѣ, бо знавъ добре, що господарскои не вôльно єму брати. Поливку и сосъ дававъ и дитинѣ, а кости кидавъ пудльови.

— По щожь волочите вы пса зъ собою? — спытавъ Мартинъ.

— Вôнъ зогрѣває менѣ дитину — каже циганъ.

— Ѣджте ще бôльше — Мартинъ на те — така ѣда не трафить ся вамъ що дня.

— Вже не можу — циганъ каже — та коли ваша воля, то я возьму дещо въ хустину для дитины на завтра.

По вечерѣ, селянинъ положивъ вязанку

ні для арендатора въ Чорнокôнцяхъ малыхъ за волы. Отже Мотьо стрѣливъ зъ револьвера до вôзника Яська, зранивъ его, але той кинувъ ся на розбôйника, вырвавъ ему револьверъ въ рукъ и чимскорше вôдѣхавъ. Жандармы зловили заразъ розбôйника — а теперь гусятиньскій судъ веде слѣдство. Тому кôлька мѣсяцѣвъ выкрадено грошѣ зъ того вôзка почтового.

— **Нові грошѣ.** Приготовленя до выбиваня новыхъ грошей у вѣденьской монетарни поступили вже такъ далеко, що зъ новымъ рокомъ будуть могли выбивати ся вже всѣ роды новыхъ монетъ. Въ 1893 р. має та монетарна выбити золотыхъ грошей на суму 156 міліонôвъ коронъ, зъ чого припаде 40 міл. на приватный рахунокъ а 116 міл. на державу и банкъ. Дальше выбе срѣбныхъ коронъ на суму 50 міл. штукъ. 12 міл. коронъ нікльовыми грôшми и 700.000 коронъ бронзовыми грôшми. Загаломъ має ся выбити 202 міл. штукъ. Въ першôмъ рядѣ думає правительство казати выбити въ большôй скôлькости дрôбнѝ грошѣ. Зъ весною мають вже пôйти въ курсъ бронзовѝ сотики, штуки по одному и два сотики. Теперь показавъ ся великій бракъ мѣдяныхъ грошей, хочь ще тамтого року выбито ихъ въ сумѣ однового міліона риньскихъ. Отже абы зарядити тому бракови дрôбныхъ грошей, то вже зъ весною пôйдуть въ курсъ бронзовѝ сотики, въ котрыхъ на обѣ половины державы має ся выбити 26 міл. коронъ. Рôвночасно якъ пустять ся въ курсъ бронзовѝ сотики, будуть стягати ся теперѣшнѝ крейцары, а дотычне розпоряджене появить ся въ мартѣ або цвѣтни За бронзовыми сотиками прийдуть нікльовѝ сотики, штуки по 10 и 20 сотикôвъ. Срѣбнѝ однокоронôвки пôйдуть въ курсъ ажь въ цвѣтни, бо до кôнця марта мають ся стягнути всѣ чвертьґульдены (срѣбнѝ 25 кр.) Срѣбнѝ короны будуть уживати ся замѣсть теперѣшныхъ банкнотôвъ однориньсковыхъ, котрѝ вôдтакъ перестануть курсувати. Банкноты одноґульденовѝ будуть въ той спосôбъ стягати ся, що касы будуть приймати одноґульденовѝ банкноты, але не будуть вже ихъ выдавати; будуть вже платити пенсіи урядникамъ и другѝ выплаты однокоронôвками. Тымъ способомъ стягне ся банкнотôвъ за 20 до 30 зр. а що до стягненя решты, то выдасть ся окреме розпоряджене.

Всячина

— **Емінъ-паша жиє.** Якъ звѣстно, розпустили були англійскі ґазеты вѣсть, що Еміна пашу, давного египетского ґубернатора Вадалею, котрого Стенлі свого часу вывѣвъ бувъ зъ вôдтамъ а котрый опôсля пустивъ ся зъ нѣмецкои кольоніѣ Баґамойо знову въ глубину Африки, щобы передôстати ся до державы Конґо, убито надъ рѣкою Итурі Одна нѣмецка ґазета дôстала теперь вѣсть зъ Занзібару, що Емінъ-паша жиє и есть теперь въ дорозѣ надъ рѣку Конґо и иде тою самою дорогою, котрою ишовъ Стенлі въ рокахъ 1888 и 1889. То не его убито, але члена бельґійскои експедиціѣ пôдъ проводомъ Делькомміна. Емінъ паша заключивъ зъ торговельникомъ невôльникôвъ, Арабомъ Румаліцою „дружбу крови“ и той ему помагає; вôнъ то и принѣсъ теперь вѣсть, що Емінъ-паша жиє и ще въ цвѣтни сего року пустивъ ся зъ проводирями, котрыхъ ему доставивъ Румаліца надъ рѣку Конґо. Румаліца, кажуть, має кôлька листôвъ вôдъ Еміна-пашѣ, котрѝ має занести на нѣмецке побереже. При сѣй нагодѣ може не вôдъ рѣчи буде розказати, якъ то у народôвъ въ глубинѣ Африки заключує ся „дружбу крови“. Єсть то цѣкава и важна въ Африцѣ церемонія.

Коли якійсь бѣлый чоловѣкъ хоче зъ начальникомъ якогось африканьского племени заключити дружбу крови, то шле до него свого посла и повѣдомляє его о тôмъ. Коли начальникъ племени на то годить ся, то приходить заразъ до бѣлого зъ своимъ найперщимъ слугою, котрый несе въ бурдюгу пальмове вино, кôлька орѣхôвъ званыхъ „коля“ и перець кубеба. Прийшовши до бѣлого бере вôдъ слуги орѣхи, перець и дає трохи зъ того бѣлому та каже, щобы вôнъ розжувъ орѣхи зъ перцемъ и самъ робить такъ само. Коли такъ оба жують тѝ орѣхи и перець, закасують рукавы на лѣвôй руцѣ и дають собѣ прорѣзати руку понизше лôктя острымъ ножемъ. Кровь зачинає капати, а слуга пôдставляє тогды бурдюгъ зъ виномъ, щобы до него скапувала. По тôмъ выймає начальникъ племени розжутѝ зъ перцемъ орѣхи зъ рота и прикладає бѣлому на розрѣзане мѣсце на руцѣ а бѣлый мусить такъ само ему зробити. Коли та орѣхова маса на руцѣ натягнула вже досыть крови въ себе, здоймають еѣ оденъ другому ротомъ зъ руки, ѣдять еѣ и присягають: „Абы тому черево спухло, абы до девять днѣвъ згинувъ не своею смертію, хто не буде щирый и вѣрный для другого“. Зъѣвши орѣхи зъ перцемъ и кровю и зложивши присягу попивають теперь пальмове вино зъ своею кровію и дають ще пити то вино своимъ товмачамъ. На тôмъ кôнчить ся церемонія а бѣлый чоловѣкъ и чорный начальникъ племени, себъ то король або князь муринôвъ стають вôдъ теперь вѣрными прятелями и мусять оденъ другому помагати въ потребѣ.

Дружба крови есть у африканьскихъ племенъ дуже великои ваги и той хто разъ еѣ закючивъ, додержує еѣ дуже вѣрно. Такій начальникъ племени, що має на прикметѣ бѣлого убити або его ограбити, не заключить зъ нимъ за нѣщо въ свѣтѣ дружбы крови. Колижь обѣ стороны годять ся заключити ту дружбу зъ собою, то насамперéдъ ведуть ся довгѝ переговоры, а чорнѝ розважають добре всѣ можливѝ обставины и дивлять ся на то, щобы одна сторона не перехитрила другои заключаючи зъ нею дружбу крови. Тѝ, що заключили зъ собою таку дружбу не смѣють оденъ другого убивати, або оденъ другому шкодити а такъ само не вôльно убивати и тымъ, що разомъ зъ ними пили вино зъ ихъ кровю. Дръ Цінтґрафъ розказує, що коли вôнъ заключавъ дружбу крови зъ начальникомъ Гареґа, то и его товмачь пивъ вино зъ ихъ крови. Той товмачь шкодивъ его експедиціи такъ, що вôнъ постановивъ его ажь смертію укарати и просивъ Гареґу, абы той приславъ ему ката. На то вôдповѣвъ ему Гареґа: „Не зроблю того, бо й въ крови сего товмача плыве моя и твоя кровь и я не можу его убити, бо мы собѣ вѣрнôсть присягали“. А Гареґа знавъ дуже добре, що той самый товмачь зробивъ ганьбы и его родинѣ.

соломы на землю, розпростеръ на нѣй кôньске рядно и таку зробивъ постелю незнакомому. Вôдтакъ згасивъ свѣтло и всѣ пôшли спати. Однакъ передъ тымъ видѣли ще, якъ циганъ дитину и пудля, кожде у своимъ мѣшку, овинувъ старанно рядномъ и присунувъ до себе, щобы имъ было тепло.

Селянинъ не мôгъ въ ночи спати. Лежавъ и думавъ про малу дитину и незнакомого гостя. Мѣсяць освѣчувавъ комнату. Коли дитина збудила ся, то бачивъ, якъ циганъ колысавъ еѣ на рукахъ и при тôмъ спѣвавъ ѣй тихо та сумно и шепотѣвъ незнаною мовою урыванѝ слова дивно жалôбнымъ голосомъ. ъ жѣнкою было такъ само; не могла спати и думала якъ чоловѣкъ, але жадне зъ нихъ не сказало про се другому.

Досвѣта на другій день вставъ незнакомый. Звязавъ солому, на котрôй лежавъ, принѣсъ зъ керницѣ ведро воды, скупавъ дитину и зачесавъ, якъ попередного вечера. Селянинъ приглядавъ ся ему мовчки. Въ яснôмъ свѣтлѣ дня нужду его было лѣпше видко, лице мало богато слѣдôвъ пережитыхъ клопотôвъ и терпѣнь, однакъ очи блестѣли и искрили ся, скоро глянувъ на кого.

Мартинъ выйшовъ оглянути худобу и зробати що треба, та нѣчо не йшло ему въ ладъ Циганъ и его дитина не сходили ему зъ думки. Отже вернувъ небавомъ, взявъ біблію и для злагодженя ума почавъ читати. Сидить вôнъ такъ и перевертає картки, ажь въ очи впало ему одно мѣсце, де написано: „А хто наверне чоловѣка зъ блуднои дороги, той спасе душу вôдъ смерти и збуде ся богато грѣхôвъ“.

Прочитавши тѝ слова здавалось ему, що промѣнь свѣтла впавъ на него. Закликавъ свою жѣнку.

— Вже—каже — знаю, чого менѣ треба.

— И я знаю — жѣнка на те. — Чого ты хочешь, того и я хочу.

— То возьмѣмъ чужу дитину до себе и выховаймо еѣ въ боязни и страху Божôмъ.

— И я такъ само думала, та не смѣла сказати — жѣнка каже.

Потôмъ пôшли до комнаты, де циганъ збиравъ ся вже до вôдходу. Дитину зъ псомъ въ окремыхъ мѣшкахъ запаковавъ до коша и привязавъ собѣ его сильно на плечахъ. Теперь стоявъ при вôкнѣ и дививъ ся въ свѣтъ.

— Бôгъ заплать вамъ, будьте здоровѝ¡— сказавъ.

— Кудыжь вы йдете? — спытавъ Мартинъ.

— На пôвнôчь — каже незнакомый.

— Лиши хиба малу у насъ — сказавъ Мартинъ.

Циганъ обернувъ ся и глянувъ пытаючо на чоловѣка и жѣнку, якъ колибъ не зрозумѣвъ добре, що они сказали.

— Мы ѣй кривды не зробимо — замѣтила жѣнка.

Тогды циганъ вôдвязавъ кôшь и поставивъ на земли. Хвилину нѣмо споглядавъ на него; вôдтакъ вôдвернувъ ся и пôшовъ не вымовивши нѣ слова. Однакъ небавомъ отворивъ дверѣ на ново и наставивъ голову зъ почервонѣлыми мовь вôдъ плачу очима. Махнувъ головою и сказавъ:

— Вы обѣцяли зъ нею добре обходити ся, не забудьте жь о тôмъ.

И лишивъ дитину селянамъ, а самъ пôшовъ.

(Конець буде).

Господарство, промыслъ и торговля

— **Нове выдане тарифы для перевозу особъ и пакункôвъ на ц. к. зелѣзницяхъ державныхъ.** — Въ наслѣдокъ змѣнъ, зайшовшихъ черезъ введене нового правила руху, увôйде зъ днемъ 1 сѣчня 1893 р. нове выдане тарифы для перевозу осôбъ и пакункôвъ. Черезъ сю нову тарифу, зносить ся тарифа для перевозу осôбъ и пакункôвъ, важна вôдъ дня 16 червня 1890 вразъ зъ додатками I—V. На ново вводить ся карты рôчнѝ на поодинокѝ просторы, а цѣны картъ рôчныхъ, важныхъ на цѣлу сѣть, пôдпадають змѣнамъ.

Цѣны картъ рôчныхъ суть слѣдуючѝ:

	III кл	II кл	I кл.
	золотѝ риньс. а. вразомъ зъ належитостію стемплевою		
На просторы положенѝ въ окрузѣ однои и тои самои громады	45	90	135
до 50 клм. включно	70	140	210
" 100 " "	100	200	300
" 150 " "	110	220	330
" 250 " "	120	240	360
" 350 " "	130	260	390
" 500 " "	140	280	420
надъ 500 " "	150	300	450

Карты рôчнѝ, выготовлює ц. к. ґенеральна дирекція, або въ заступствѣ тои же ц. к. дирекціи руху и можна ихъ набути або прямо вôдъ дирекціи або такожъ за посередництвомъ однои зô стацій, положеныхъ при шляху, на котрый карты замовлено, або черезъ бюро вывѣдуюче ц. к. австр. зелѣзниць державныхъ у Вѣдни. Примѣрники сеи тарифы можна дôстати по стаціяхъ а такожь въ ц. к. дирекціяхъ руху.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 27 грудня. Вчера померъ посолъ Фусъ оденъ изъ найвиднѣйшихъ членôвъ лѣвицѣ,

Софія 27 грудня. На мѣсце Славкова именованого міністромъ справедливости выбрано Петкова президентомъ Палаты. Собраніе має бути нинѣ закрыте.

Петербургъ 27 грудня. Радника державного Иссаева засуджено за спроневѣреня на позбавлене взѣхъ правъ горожаньскихъ и на депортацію на Сибѣръ.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ПЕРША КРАЄВА ФАБРИКА

Выробôвъ плятированыхъ

ЯКУБОВСКІЙ и ЯРРА

Краковъ. Львôвъ,

Самовары тульскій и Чай хиньскій.

Направы, золоченя и посрѣблюваня по цѣнахъ фабричныхъ.

Цѣнники даромъ и франко. — Опакование безплатно.

12

Цѣс. кор. упривілiована

Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ

поручає

ратафію и овочѣвку несолодженну

зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.

Складъ для мѣста Львова

при улици Коперніка ч. 9. 72

Торговля 6

Церковныхъ предметôвъ

и приборôвъ

для всѣхъ обрядôвъ католицкихъ

Михайла Дымета

у Львовѣ, въ Ринку

поручає свôй першій и засôбный складъ товарôвъ, служачихъ до заосмотреня церковъ, а именно: орнаты, дальматики, капы, хоругви, фаны, бальдахімы, монстранціи, чаши, пушки, архи, циборіи, лѣхтарѣ, павуки, престолики процесіональнй, хресты, жезлы брацкй и т. п.

А въ подрôбности поручає: Рѣзьбы фігуральнй и орнаментальнй, образы олѣйнй на полотнѣ и бляхѣ до найбôльшихъ розмѣрôвъ, желѣзнй хресты надгробнй и памятнй, свѣчки церковнй металевй вôдъ 70 до 130 цтм. высокй, теперь по всѣхъ мѣстахъ Европы и Америки уживанй.

Заразомъ поручає:

Двôнки гармонійнй строєнй на 3 голосы по зр. 7·50 и 10, на 4 голосы зр. 9·50 и 12.

Цѣнники посылаємо на жаданє. На всяке запытанє вôдповѣдь вôдворотною почтою.

Нове! Нове!

Безъ конкуренціи!

Петраша правдиве франц. кавчукове смаровило ясне або чорне, есть найновѣйшимъ и найлучшимъ средствомъ на *обуве, ремѣнѣ, упряжь, повозы, шкôрянй накрывала, сѣдла и т. д.* стають черезъ посмарованє *непромакальными, мягкими и тревалыми.* **Знамените смаровило на копыта.** Въ бляшаныхъ пушкахъ по 25, 50, 90 и 1·60 злр. за послѣплатою.

Замовленя до 5 злр. и высше франко.

ANT. PETRAS, Дроґуерія, хем. тех. ляборатоpiюмъ въ **Ческôмъ Бродѣ.**

Переаналізованє въ ц. к. хем. тех. стаціи досвѣдной ц. к. Міністерства просвѣты для промыслу шкôръ въ Вѣдни, пôсля гадки зъ 11 жовтня 1892, зôстало ще до складу свого узнанє за **найлѣпше** и найвѣдповѣднѣйше до смарованя всякого обувя и ремѣня. 113

Изидоръ Воль

ул. Сикстуска ч. 6. у Львовѣ 107

для Галичины одинокій складъ россійского чаю заложеный въ 1870 р.

Побирає що тыждня свѣжй посылки дуже доброго чаю зъ Москвы и поручає тойже пôсля долученого цѣнника.

Замовленя выконують ся точно и скоро, также за послѣплатою — опакованє франко.

Звертає ся особлившу увагу на три найлучшй сорты К. и С. Попова.

Цѣнникъ		зр.	кр.
	½ кільо		
Kaysor,	знамен. чорн.	1	60
	„ melange	1	80
Suchong	знаменитый	2	
	найлучш.	3	
	melange P.	3	
MELANGE, караванова		4	
Fu-czu-Fu,	Nr. I.	3	20
	„ II.	4	60
	„ III.	6	
К. и С. Попова	¼ р. 60 1 фт.	2	16
	½ „ — „	2	70
	½ „ 50 „	3	40
Высѣвки,	знам. пôвъ кільо	1	60
	ff prima	1	80
	non plus ultra	2	50

Цѣны знижены

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часовъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выназодця переробленый на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає єму краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, угры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагоднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до приняття въ

Ц. И К. ВОЙСКОВÔЙ ШКОЛЫ

починая ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жени и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити его обємъ** а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, **всѣ фінансовй и господарскй обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якй на насъ накладає побôльшене обєму, **высокôсть предплаты зôстає незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 кґ.

Подроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, також по цукорняхъ.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.